

Moskiewski Teatr Dramatyczny

na występach w Polsce

Do Polaki przyjechał na szereg występów jeden z czołowych teatrów Związku Radzieckiego — „Państwowy Moskiewski Teatr Dramatu”. Powstał on w roku 1922 jako jeden z teatrów zrodzonych Wielkiej Rewolucji Październikowej i wznosił się na kłębku jak wielki liny teatrów radzieckich — z życiem narodu. Polmowali swą działalność artystyczną Twórcy Moskiewskiego Teatru Dramatu od początku swego istnienia, jako służbę dla narodu.

Repertuar teatru ten w pełnym tego słowa znaczeniu, i porusza najistotniejsze zagadnienia aktualne, co jednak nie oznacza, bynajmniej, zrzeczenia się przez teatry radzieckie z repertuaru klasycznego. Najwybitniejsi klasycy rosyjscy i zagraniczni są stale grywanymi na deskach Moskiewskiego Teatru Dramatu, podobnie jak i w innych teatrach. Soliści współpracują z najwybitniejszymi dramaturgami radzieckimi, pozwala realizować ów postulat aktualności. Pozycja Państwowego Teatru Moskiewskiego nie jest pod tym względem odosobniona, gdyż wszystkie teatry radzieckie uważają za swoje powołanie — przekazywać społeczeństwu idee i problemy budownictwa socjalistycznego, walki o postęp i sprawiedliwość społeczną. Dramaturdzy radzieccy przez prawdziwe opisy życia ułatwiają rozwój realistycznej grze aktorów. Aktorzy radzieccy rozwijali swą sztukę na repertuarze wielkich realistów rosyjskich i radzieckich. Każda nowa sztuka pobudza artystów do studiowania życia człowieka, jego myśli, bytu i otoczenia. Moskiewski Teatr Dramatu, jak i inne teatry ZSRR,

usiłują pracą i stałym kontaktem z życiem, opracować głęboki styl realizmu socjalistycznego.

Państwowy Moskiewski Teatr Dramatu w ciągu swojej kilkudziesięcioletniej działalności starał się odtworzyć na scenie wszystkie etapy życia społeczeństwa radzieckiego. Był zawsze wrogiem „teorii dyslansu”, która mówi, że artysta może tylko po pewnym czasie opisywać ważne wydarzenia. Artysty radzieccy uważają ścisłe, że teoria ta jest przeciwna postępowi w sztuce, dezorientując widzów i demobilizując dramaturgów. Rozwój teatru radzieckiego wykazał, że najbardziej aktualne sztuki nasycone głęboką treścią ideową, odpowiadającą na najbardziej istotne problemy, ależ się największym powodzeniem. Takie sztuki o odbudowie Państwa Radzieckiego, o pięciolatkach stalinowskich, o braterstwie międzynarodowym, o walce o pokój itd., wystawiał i wystawia Moskiewski Teatr Dramatu z największym powodzeniem. Teatry radzieckie swalczą teorię „sztuki dla sztuki”.

Państwowy Moskiewski Teatr Dramatu wystawi w Polsce sześć sztuk:

„Wielkie dni” (Stalingrad) — Mikołaja Wirta reżyseruje kierownik artystyczny teatru i główny jego reżyser, Mikołaj Ochłopkow, przy współpracy reżyserów A. Biełowa, S. Kaminki i H. Zotowej. Sztuka ta jest eposem o bitwie stalingradzkiej i bohaterstwie żołnierzy oraz narodu radzieckiego. Drugą sztuką, którą urzeczy jest „Młoda gwardia” — Fiedlejew, za inscenizację której Ochłopkow otrzymał Nagrodę Stalinowską. Ochłopkow posługując się wszystkimi środkami scenicznymi i aktorskimi, znakomicie przedstawił ideę utworu — śmiałą, nieznawcą ludzi radzieckich do najedźcy hitlerowsko-faszy-

ludzi radzieckich, a zwłaszcza młodzieży radzieckiej kochającej swój kraj i walczącej bohatercko o jego wolność.

Następnie ujrzymy „Sąd Monorowy” A. Szejtina w reżyserii Zotowej i Kaminki oraz „Wiosna w Moskwie” — Wiktoru Gusiewa, „Tanis” Aleksego Arbuzowa i „Psa ogrodnika” — Lope de Vega.

W planach repertuarowych teatru na najbliższą przyszłość znajdują się następujące sztuki: „Zima wojna” braci Tur, „Góra Mikulina” A. Szejtina, „Druga część lasu” — L. Helmana (autorki „Lalego gniazda”) i „Hapnel” — Szekspira.

Do Warszawy przybył zespół artystów Moskiewskiego Teatru Dramatycznego. Radzieccy artyści dadzą na scenach polskich 6 przedstawień. Artyści Moskiewskiego Teatru Dramatycznego po powrocie na Dworzec Główny w Warszawie.